24/04/2021

Το χρονικό του Πάθους και της Αναστάσεως

/ Επικαιρότητα

- Του Χριστόδουλου Γ. Παχουλίδη

Σάββατο του Λαζάρου:

Ο Χριστός, ο Κύριος της ζωής και του θανάτου, διά του λόγου και μόνον, καταλύει το θάνατο εξαιτίας της αγάπης Αυτού προς το φίλο Του Λάζαρο και γενικά τον κάθε άνθρωπο φίλο Του. Ο καθένας μας μπορεί να φθάσει στη θέση του Λαζάρου, στην καρδιά του Χριστού, αρκεί με τα έργα και τις πράξεις μας να γίνουμε πραγματικοί φίλοι Του. Θα του το αρνηθούμε;

Κυριακή τών Βαΐων (πρωί):

«Τη αυτή ημέρα Κυριακή των Βαΐων, την λαμπράν και ένδοξον πανήγυριν της εις Ιερουσαλήμ εισόδου του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού εορτάζομεν».

Ο Χριστός, έξι ημέρες προ του Πάσχα των Ιουδαίων, «πορευόμενος προς το εκούσιον Πάθος», εισέρχεται στην Ιερουσαλήμ, καθήμενος στη ράχη ενός οναρίου, που ποτέ δεν είχε καθίσει κανένας σ' αυτό. Ρίξε και συ, άνθρωπε, ό,τι κακό και αμαρτωλό έχεις πάνω σου και γνώριζε, ότι ὁ Χριστός δεν είναι διατεθειμένος να σε μοιραστεί με κανένα. Σε θέλει αποκλειστικά δικό Του. Δεν θέλει μέρος της καρδιάς σου. Τη χρειάζεται ολόκληρη. Θα Του τη χαρίσεις;

Κυριακή των Βαΐων εσπέρας (Ψάλλεται ο Όρθρος της Μ. Δευτέρας):

«Μνείαν ποιούμεθα του μακαρίου Ιωσήφ του παγκάλου και της υπό του Κυρίου καταρασθείσης καί ξηρανθείσης συκής».

Ο Ιωσήφ, σαν άλλος Χριστός, κατατρεγμένος και φθονημένος από τα ίδια τα αδέλφια του, πωλείται από αυτά και σώζεται με θαυμαστό τρόπο από το Θεό. Αποφεύγει τους πειρασμούς της συζύγου του Πετεφρή και σώζεται από το αμάρτημα της μοιχείας. Με τη σωφροσύνη του, γίνεται Αντιβασιλέας της Αιγύπτου και σώζει από την πείνα το λαό της χώρας αυτής, αλλά και τα φθονερά αδέλφια του. Η πίστη στο Θεό, η αγάπη και η σωφροσύνη στο τέλος βραβεύονται.

Η τιμωρημένη συκιά, για την ακαρπία της, συμβολίζει την Εβραϊκή Συναγωγή, την άκαρπη έργων αγαθών. Ο Χριστός την ξηραίνει, όπως ξηραίνονται και οι άνθρωποι, που αν και γνωρίζουν το Χριστό, δεν τον αναγνωρίζουν Σωτήρα και Λυτρωτή τους. Εμείς άραγε τον γνωρίζουμε;

Μεγάλη Δευτέρα εσπέρας (Ψάλλεται ο Όρθρος της Μ. Τρίτης):

«Μνήμην ποιούμεθα της των δέκα παρθένων παραβολής».

Γιατί, αθλία μου ψυχή, αδιαφορείς για τη σωτηρία σου; Η ετοιμότητά μας ως προς τη σωτηρία της ψυχής μας και η καλλιέργεια των θεοδώρητων χαρισμάτων (ταλάντων) είναι σκοπός, όχι του τέλους της ζωής μας αλλά ολόκληρης της διάρκειας της ζωής μας. Ας προσέξουμε τούτο ίνα «μη μείνωμεν έξω του νυμφώνος Χριστού».

Μεγάλη Τρίτη εσπέρας (Ψάλλεται ο Όρθρος της Μ. Τετάρτης):

«Της αλειψάσης τον Κύριον μύρω, πόρνης γυναικός».

Η μετάνοια είναι πάντοτε ευπρόσδεκτη από τον Κύριο. Όσο μεγάλο και αν είναι το αμάρτημα, Αυτός, όταν σπεύσουμε με μετάνοια αληθινή και ταπείνωση κοντά Του, μας δίδει την άφεση. Σήμερα η πόρνη, σαν άλλος Νικόδημος, με το μύρο και τα δάκρυά της, κάνει πράξη τη μετάνοια και προλέγει και τη σταυρική θυσία του

Χριστού. Δέξου Κύριε και της δικής μας ψυχής τη μετάνοια, και δώσε και σε μας τη συγχώρεση των κακών μας πράξεων. Λύτρωσέ μας, και δέξου μας στην αιώνια και ατελεύτητη Βασιλεία Σου.

Μεγάλη Τετάρτη εσπέρας (Ψάλλεται ο Όρθρος της Μ. Πέμπτης):

Τη Μεγάλην Πέμπτην η Εκκλησία, τέσσερα τινά εορτάζειν: «τον Ιερόν Νιπτήρα, τον Μυστικόν Δείπνον, την υπερφυά προσευχήν και την προδοσίαν».

Αρχίζει η αγωνία, που θα κορυφωθεί στο Σταυρό. «Νίπτει μαθητών εσπέρας Θεός πόδας». Ξεκινά ουσιαστικά η Καινή Διαθήκη, με την παράδοση του Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας. «Διπλούς ο Δείπνος• Πάσχα γαρ νόμου φέρει. Και Πάσχα καινόν, Αίμα, Σώμα Δεσπότου». «Προσευχή, και φόβητρα θρόμβοι αιμάτων». Θλιβερό, η προδοσία από τον ίδιο τον μαθητή Του, τον Ιούδα, που για τη φιλαργυρία και την αυτοκτονία του, παρέδωσε την ψυχή του στο διάβολο. Όμως, εμείς ένα να γνωρίζουμε. Από εκείνη την ημέρα, έχει τη χάρη, ο κάθε άνθρωπος, να μπορεί να σωθεί και να χορτάσει την πνευματική πείνα και δίψα του. Εμείς το θέλουμε; Ας ερωτήσουμε, ο καθένας ξεχωριστά, τον εαυτό μας!

Μεγάλη Πέμπτη Εσπέρας (Ψάλλεται ο Όρθρος της Μ. Παρασκευής):

«Τα άγια, σωτήρια και φρικτά Πάθη επιτελούμεν, τους εμπτυσμούς, τα ραπίσματα, τα κολαφίσματα, τας ύβρεις, τους γέλωτας, την πορφυράν χλαίναν, τον κάλαμον, το σπόγγον, το όξος, τους ήλους, τη λόγχην και προ πάντων το Σταυρόν και το θάνατον, α δι’ ημάς εκών κατεδέξατο• έτι δε την του ευγνώμονος ληστού του συσταυρωθέντος αυτώ σωτήριον εν τω σταυρώ ομολογίαν».

Κύριε, κάθε μέρος της άγιας Σου σάρκας, ατιμάστηκε για χάρη μας. Με τα αγκάθια η κεφαλή, το πρόσωπο με τα φτύματα. Τα μάγουλα με τα χαστούκια. Το στόμα με τη γεύση της χολής και του ξυδιού. Τα αυτιά με τις βλασφημίες. Η πλάτη με το μαστίγιο και το χέρι με το καλάμι. Κάθε σημείο του σώματός Σου ατιμάστηκε, ανεβαίνοντας στο Σταυρό, οι αρθρώσεις με τα καρφιά και η πλευρά με τη λόγχη. Ναι, Κύριε, Εσύ που για τη σωτηρία του κόσμου υπέμεινες το σταυρικό θάνατο, «μνήσθητι και ημών εν τη βασιλεία Σου».

Μεγάλη Παρασκευή Εσπέρας (Ψάλλεται ο Όρθρος του Μ. Σαββάτου):

«Τολμήσας, εισήλθε προς Πιλάτον…»

Η ημέρα της Μ. Παρασκευής πλησιάζει προς το τέλος της. Επάνω «εις τον του κρανίου λόφον», η υπέρτατη θυσία επιτελέσθηκε. Ο Θεάνθρωπος Ιησούς, επάνω στο Σταυρό, «φωνήσας φωνή μεγάλη είπε πάτερ, εις χείρας σου παρατίθεμαι το

πνεύμα μου• και ταύτα ειπών εξέπνευσε». Επί του Γολγοθά, έμεινε μόνον η Ρωμαϊκή φρουρά γύρω από τους τρεις εσταυρωμένους. Οι Μαθητές του Χριστού, κρύπτονται. «Πέπαυται τόλμα μαθητών». Κάπου από μακριά στέκει η Παναγία Μητέρα Του μαζί με τον αγαπημένο Του μαθητή Ιωάννη, τη Μαρία τη Μαγδαληνή και τη Μαρία του Κλωπά. Τώρα ήλθε η ώρα του Ιωσήφ του από Αριμαθαίας, του πλούσιου βουλευτή και κρυφού μαθητή του Κυρίου. Αυτός δεν σκέφτηκε τη θέση του, τα πλούτη του, τη ζωή του. Τόλμησε και πήγε στον Πιλάτο και ζήτησε να θάψει το νεκρό Σώμα του Ιησού. «Δός μοι τούτον τον ξένον» είπε, «ον ομόφυλοι μισούντες θανατούσιν ως ξένον». Αφού δε πήρε το Πανάγιο Σώμα του Ιησού, μαζί με την Παναγία Θεοτόκο, τις Μυροφόρες και το Νικόδημο, «Σινδόνι καθαρά καί αρώμασι θείοις, το Σώμα το σεπτόν, εξαιτήσας Πιλάτω, μυρίζει και τίθησιν, Ιωσήφ καινώ μνήματι, …».

Αυτή την τόλμη του Ιωσήφ, καλούμαστε και μείς να την έχουμε στη ζωή μας και όταν θα έλθει η ώρα, να ομολογήσουμε «Χριστόν, Θεού Υιόν», να μη φοβηθούμε ενώπιον οποιουδήποτε κινδύνου, για να μην μας αρνηθεί και Αυτός ενώπιον του επουράνιου Πατέρα Του.

Όμως, ταυτόχρονα με την ταφή του Χριστού, εορτάζουμεν και την εις Άδου κάθοδό Του, με την οποία θα καταλύσει το κράτος του Άδου και θα φέρει τη σωτηρία στο γένος των ανθρώπων.

Μέγα Σάββατο Πρωί:

Το Μεγάλο Σάββατο πρωί τελείται η λειτουργία του Μεγάλου Σαββάτου και εορτάζουμε «την θεόσωμον ταφήν του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού και την εις Άδου κάθοδον εορτάζομεν, δι’ ων της φθοράς το ημέτερον γένος ανακληθέν προς αιώνιον ζωήν μεταβέβηκε».

Αρχίζει το πανηγύρι της νίκης με το κήρυγμα του Ιησού στους νεκρούς. Ήδη ο Θάνατος είναι παρελθόν. «Ου γαρ καθέξει τύμβος αυτοζωΐαν». Δεν είναι δυνατό η γη, στα σπλάχνα της, νεκρό να κρύψει τον Αρχηγό της ζωής.

Στην ακολουθία αυτή συμψάλλεται και ο εσπερινός της Κυριακής του Πάσχα, κατά τον οποίο οι πιστοί ζητούν να ανακοινωθεί και επίσημα η Ανάσταση του Ιησού Χριστού, «Ανάστα ο Θεός, κρίνων την γήν …». Έτσι, η Ανάσταση ανακοινώνεται με την ανάγνωση αναστάσιμου ευαγγελίου.

Κυριακή του Πάσχα:

«Την Ζωηφόρον Ανάστασιν εορτάζομεν του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησου Χριστού».

Η Ζωή είχε ταφεί. Η Ελπίδα είχε εγκλειστεί μέσα στο μνήμα. Ο θάνατος φαίνεται πρόσκαιρα, ότι υπερίσχυσε. Όμως, πώς ήταν δυνατό, η γη στα σπλάχνα της να κρύψει, Αυτόν, όπου στα χέρια Του τη γη κρατεί και ολόκληρο το σύμπαν ορίζει;

Και να αίφνης ακούεται ηχηρή μέσα στην ερημιά και στην απόγνωση, του αγγέλου η φωνή: «Τί κλαίεις, η Ζωή εκ του θανάτου ανέτειλε, η Ελπίδα εκ του τάφου εξέλαμψε και η Χαρά εκ του Πάθους επέφανε. Τί κλαίεις; «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ».

Τί άλλο μπορεί σήμερα να πει κανείς; «Νυν τα πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια• εορταζέτω γουν πάσα κτίσις την εγέρσιν Χριστού, εν η εστερέωται». ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ – ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ.

«Αναστάς ο Ιησούς από του τάφου, καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν την αιώνιον ζωήν και μέγα έλεος».

Πηγή: churchofcyprus.org.cy